

JAN URBAN

PRAGOCALYPSA

KREV PADLÝCH ANDEŮ

FANTOM Print
2020

Copyright © 2018 Jan Urban
Cover © Dominik Broniek

ISBN 978-80-7594-062-9

www.fantomprint.cz
www.facebook.com/fantomprint
www.instagram.com/fantom.print
#fantomprint
@fantom.print

PROLOG

HRAD ZVÍKOV, LÉTA Páně 1577

„Třicet šest,“ už po několikáté zádumčivě vyslovil zarostlý muž v šedém sepraném hábitu s vybledlou zelenou kápí. Promnul si čelo a znovu se dlouze zadíval na stěnu zvíkovské věže Markomanky. Na jejím hrubém, neopracovaném povrchu bylo vyryto několik tajemných znaků, s nimiž si lámali hlavu snad všichni pánové hradu od počátku věků. Neexistoval žádný písemný záznam, který by vysvětloval, co těchto třicet šest znaků znamená. O kamenické značky ani runy určitě nešlo, tím si byl jist jak on, tak současný zvíkovský pán, Kryštof ze Švamberka. Ten v těchto chvílích seděl ve svých komnatách a rokoval s předním jihočeským šlechticem Petrem Vokem z Rožmberka o politické situaci v českých zemích a jejím vlivu na jejich rody.

Nebe bylo zatažené, slunce se celý den schovávalo a nic nenasvědčovalo, že by tomu mělo být po zbytek dne jinak. Ba naopak, od západu přicházely o poznání tmavší mraky a s nimi i déšť. Vzhledově asi padesátiletý muž si přetáhl kápí přes zbělelé vlasy, povzdechl si a poodstoupil od věže. Mraky se blížily příliš rychle, do několika minut se rozprší.

„Prokletý déšť,“ pronesl zklamaně. „Však já se sem ještě vrátím i s papíry a inkoustem a –“

Vpravo od něj projel nebesy oslnivý záblesk, jako kdyby těsně nad mraky explodovalo několik desítek sudů střelného prachu. Přimhouřil oči a zvědavě k podivnému úkazu natáhl krk. Záře zesílila. Bělovlasý muž měl na necelou sekundu pocit, že se skrz nebe propadá samo slunce. Na okamžik jej náhlý vpád ostrého světla

oslepil. Těsně před příchodem bílé tmy mu však připadalo, že mraky propadlo navíc cosi hmotného.

„Dobrý bože!“

Zaklel, odvrátil zrak, několikrát zamrkal a vzrušeně trhl hlavou k místu, kde předtím zahlédl jakýsi padající předmět. *Nebo to nebyla věc?* Stačil ještě zahlédnout úzký pruh světla, který se bleskurychle tenčil, až zmizel docela. Spolu s ním se v hustém mračnu nad hradem zavřel i sotva znatelný otvor. „Zatraceně, co to bylo?“

Blesk? Bouřka přece není... V místech, kde bělovlasý zakuklenec na pár okamžiků viděl pruh slunečního světla, se k zemi spirálovitě snášel jakýsi třpytivý prach. Snih? Vždyť je srpen! To není možné. To nemůže být snih... Přestal řešit znaky na věži a po nádvoří zamířil k hradbám, neboť ať už zahlédl cokoliv, dopadlo to kousek od hradu, nejspíše do Vltavy nebo k jejímu břehu. Prošel podloubím kolem starého paláce, pokračoval podél parkánů, a když získal dojem, že došel na ideální pozici, naklonil se přes hradby. Listy na dubu rostoucím na samé špici jižních hradeb mu nad hlavou tajemně zašuměly. *To není snih...* S očima navrch hlavy hledal nejkratší možnou cestu k řece.

Bylo to to nejzvláštnější bílé brko, jaké kdy viděl. Nebylo ani husí, ani labutí, ta dobře znal. Především mělo oproti nim nejméně trojnásobnou velikost. Jenže ať se rozhlížel, jak se rozhlížel, po žádném zvířeti takové velikosti nebylo na břehu Vltavy ani v blízkém okolí jakékoliv stopy. Popadaných per ležela na kamenitém břehu přinejmenším desítka. Nejspíš jich bylo i víc, část z nich ale rychle odnášel proud řeky. Při pohledu na Vltavu se muži zatajil dech. Ihned se bázně pokřižoval, svlékl hábit a bez váhání jen v kamaších a ušmudlané haleně vstoupil do vltavských vod. Kousek od břehu totiž na hladině plulo nehybné tělo nahého muže s tváří pod hladinou.

Tělo patřilo mladému muži kolem pětadvacátého roku života. Měl delší černé vlasy a urostlou postavu připomínající zápasníka římských her. Na těle neměl jediné zranění krom dvou hlubokých jizev ve tvaru rozpůleného oválu, táhnoucích se po zádech od lopatek po bedra. Rány byly čerstvé, stále ještě krvácely a krev z nich vytékající se v tenkých pramíncích mísila s vltavskou vodou.

Jak se mu to, proboha, stalo? To musel být ošklivý pád, nejspíš na ostré kamení, ale... kde a odkud? Napjal všechny svaly a vytáhl tělo na písek. Poklekl před něj a opatrně poplácal mladého muže dlaní po tváři.

„Chlapče, no tak, prober se.“

Bělovlasý mu přiložil ucho k hrudi a chvíli zaujatě poslouchal. Žije. Srdce mu stále bije. Jelikož na něj začaly dopadat první dešťové kapky, rychle na sebe navlékl odložené oblečení a užuž se chystal doběhnout pro pomoc, když ho z hradeb zahlédl jeden z mužů strážže pána ze Švamberka.

„Magistře Crolle, co tam děláte? Kdo je ten nahý muž?“

Je příliš brzy na takovéto otázky a jasně závěry... „Honem, běž za našimi pány a přiveď je sem! Ten zpola utopený bude potřebovat veškerou naši pomoc, aby přežil!“

„Už běžím!“

Strážný zmizel za hradbami a magistr Croll, jak se bělovlasý muž jmenoval, znovu poklekl před polovičního utopence a podložil mu hlavu.

„Co ty jsi zač?“ zeptal se zamyšleně magistr a dlouze si postavu mladého muže prohlížel. Jeho pleť byla na pohled i na dotek jemná a čistá, bez jediné poskvrny. Za celý život už Croll viděl mnoho mladých mužů, ale žádný z nich, kromě těch nanejvýš urozených – a i ti se dali považovat spíše za výjimky –, nebyl natolik udržovaný jako tento. Žádná jizva, žádná ranka, modřina, oděrka nebo škrábanec.

Znovu jej opatrně pootočil na bok a pohlédl na jeho zranění na zádech. Stékající krev z ran se vsakovala do písčité země a barvila ji do šarlatova. *To musel být tvrdý pád. Je zázrak, že vůbec dýchá, nebožáku...*

Vtom jeho oči zpozorovaly něco naprosto nečekaného. Na místech, kde se krev dotkla země a vpíjela se do ní, vyrašily ze země neobvyklou rychlostí nepatrné shluky stébel trávy, které během necelé půl minuty vyrostly o dobrý palec. Tato rychlost růstu donutila magistra němě přihlížet a šokovaně na ten div přírody třesit oči.

„To není možné... prostě není...“ vydral ze sebe magistr, ale, vědom si stavu nešťastníka, ihned jej znovu opatrně položil na záda. Postavil se, znovu si prsty promnul své vysoké čelo a vzrušeně pře-

šlapoval na místě. To už jej vyrušil dusot několika nohou přibíhajících od hradní cesty, po níž sem dorazil.

O tomhle jim nesmím povědět. Ne všem. Ne teď. Jen mému pánu Petrovi. Později. Nejdřív ze všeho budu potřebovat všechny své nástroje. Musím si svou bláznivou domněnku potvrdit. Nebo vyvrátit...

KAPITOLA I

Procházel noční Prahou. Připadalo mu, že se liduprázdné uličky Starého Města před ním nepatrně přibližují k sobě, aby jej na konci cesty pevně sevřely a rozdrtily. Kam všichni zmizeli? Proč nikde nepotkal ani živáčka? Přesto měl pocit, že je sledován. Tu a tam se podíval za sebe, zda někoho nezahledne. Kontroloval i střechy, avšak hvězdy a měsíc v úplňku mu zatím nikoho nepoodhalily. Došel až na Staroměstský rynek. Dveře do věže radnice byly otevřené. Vstoupil, prošel studenou chodbou a vystoupal až na její vršek. Ve městě nesvítila jediná lucerna. Jako by shlížel na mrtvé město.

Vtom vytušil pohyb na střeše věže. Uskočil stranou v pravou chvíli. Střecha se částečně zhroutila a před něj s ohlušujícím rachotem dopadl okřídlený tvor s dlouhými končetinami, zakončenými ostrými drápy. Ihned se prudce narovnal, zamával křídly a nelidsky zařval. Gargoyl. Ten největší, co kdy skákal po pražských střechách. Na stvoření nedokázal rychle zareagovat. Kamenná obluda byla rychlejší a ihned po něm skočila. Byla natolik těžká, že spolu s ním prorazila zábradlí a s řevem se oba řítily z věže dolů na... zem? Očekával tvrdý a bolestivý dopad, případně takový, po němž už nemusel dál nic cítit, a bylo by mu všecko jedno. Přišlo ale něco, co nečekal. Hlasité plesnutí a frontální útok značným množstvím kombinace dvou atomů vodíku a jednoho atomu kyslíku. Začal sebou zuřivě cukat, ale gargoyle neuvolňoval sevření a stále chrлил hněv i pod vodou, připomínaje tím rypouše sloního v říji. Po vzpomínání se z vodního šoku si uvědomoval, že jestli se rychle nenadechne, tak mu poteče nejen do bot. Oživlý chrlič ze svatovítského chrámu ovšem nepolevoval a jemu docházel dech. Gargoyle s novým přívalem sil sevřel pařáty kolem jeho krku a on...

... se praštil hlavou o víko kufru auta. A dřív než kdy jindy jeho první myšlenka po hlubokém spánku patřila pocitu, že ta noční měra nemusí být jen obyčejný sen. Ale třeba výkřik minulosti.

21:55, AUTOBUSOVÉ NÁDRAŽÍ PRAHA – NA KNÍŽECÍ

Třásl se zimou. Do nákladového prostoru totiž táhlo jak do peněženky zkrachovalého burzovního makléře. Dvě a půl hodiny jízdy přesto přežil, sám ani nevěděl jak. Celou cestu se snažil třít ruce o sebe a ohřívát si alespoň tváře. Cesta se zdála být nekonečnější než nekonečno. Po příjezdu do cílové stanice musel v rychlosti protáhnout prokřehlé nohy, protože měl pocit, že mu po cestě odpadly od těla.

Jackson využil situace, kdy řidič otevřel první dveře od nákladového prostoru a přesunul se ke druhým, které byly na nenástupní straně. Nenápadně po jejich otevření a řidičově zmizení za rohem vyskočil z busu ven a odbelhal se mezi opodál stojící autobusy, kde se snažil rozproudit krev. K tomu, aby ho nikdo nezahlédl, mu dopomohla nastalá tma a menší počet cestujících na nádraží.

Podíval se na nádražní hodiny. Přesně za pět minut musí být na stanovišti číslo pět. Zamířil po nástupišti směrem ke sjednanému místu. Mocně kýchl.

„Prý ,přidej se k nám, nemůžeš nic ztratit,‘ říkali. ,Spousta bonusů a vzrušující život,‘ povídali. Takový kecý! Jestli z tohohle nedostanu chřipajznu, bude to štěstí jak kráva,“ pronesl zapškle.

Po nejdlehlším nástupišti autobusového nádraží se motal pouze jakýsi hlučný bezdomovec. Žádné známé řeholnické tváře. Jackson znovu pohlédl na hodiny. Do srazu zbývaly ještě dvě minuty. Tizian by ho na holičkách nenechal. Ne teď, když má tak cenné informace. Počkal si, až konstantně klející individuum odejde strašit o kus dál, a nervózně se postavil k odpočinkové lavičce. Sednout si nechtěl, jinak by mu nohy nejspíš vypověděly službu. Po nádraží se pohybovalo i několik ozbrojených policistů. *Hm, to už tady dlouho nebylo. Situace v Praze musí být opravdu vážná.* Prošla kolem něj postarší žena a opovržlivě se na něj zadívala. Mladý vědec si uvědomil, že nejspíš nevoní po fialkách. Snad právě proto se zdál nedůvěřivě ženě

podezřelý. Všiml si, že žena se za ním ještě několikrát otočila a pomalým krokem se šourala k nedalekým policistům. Neklidně zvedl oči zpátky k veřejným hodinám. *Zbývala minuta. Snad ta babice nemá v plánu udat mě na základě... smradu?*

Vtom zpoza rohu za budovou uzavřeného bývalého kasina vyjel červený Peugeot a zastavil na zastávce pro autobus. *Sakra, doufám, že jsou to lidi od nás, protože jinak je můžu praštit maximálně stohem papíru.* Přimhouřil oči a sledoval, kdo k němu přes stažené okénko promluví. Zda někdo, koho zná, anebo kulky.

„Návrat ztraceného syna,“ řekl k Jacksonově klidu duše objevi-
vší se Damián, usmál se a gestem ruky mu naznačil, aby si nastoupil dozadu. Oslovený si oddechl, naposledy se ohlédl za podezřelou babkou, štrádající si to k policajtům, a zaplul do auta. Na zadním sedadle spolu s ním seděl ještě Oberon, stále oděný do svého obleku do lepší společnosti z konce devatenáctého století. Auto se rozjelo.

„Ahoj, Jacksone,“ začal usměvavě a podal vědátorovi ruku.

„Aha, jasně, chápů,“ řekl obrýlenec po krátkém zamyšlení a podal Oberonovi ruku. Ten při jejím stisku zavřel oči a téměř okamžitě poté ji zase pustil.

„V pořádku,“ řekl Oberon a poplácal rukou po dveřích. „Je to náš Jackson.“

Ten si dotčeně odfrkl. „A kdo jiný bych měl být? Eleonora Akvitánská?“

„Jako bys neznal naše procedury a stav, ve kterém se teď nacházíme. Je to jen bezpečnostní opatření,“ reagoval Oberon a opřel se do sedadla.

„Když už mluvíme o té bezpečnosti,“ rozšklebil se Damián, „ty jsi vážně volal Phobosovi a Tizianovi obyčejným neodstíněným telefonem? Ty jsi dobřej ťulda. Copak nevíš, že na řádový telefon se dovoláš zase jen řádovým telefonem?“

„Neměl jsem řádový telefon u sebe...“ zavrčel Jackson odbojně.

„Je ti doufám jasný,“ pokračoval řidič, „že bylo tvoje jediný štěstí, že zrovna v ten moment spadla síť a nebylo nic kryté? Hobit zkoušel zranitelnost našeho systému. Na krátký čas vznikla bezpečnostní díra. Jediné, co ti připisujeme k dobru, je paměť na čísla, jak jsi odvodil, které máš vytočit. Měls kliku i s dveřma, že ses vůbec dovolal. A to nemluvíme o riziku, jakému jsi nás i sebe vystavil...“

„Umřel snad někdo kvůli mně? Ne, tak je to v suchu.“

„Tu holku, co jsi od ní telefonoval,“ dodal důrazně Oberon, „to mohlo stát život. Ale jestli ji cizáci identifikovali, jistě jim došlo, že někdo jako ona není žádnou řeholnicí. Pokud jsou ovšem paranoidní, pošlou i tak někoho, aby ji zabil, pro jistotu...“

„Hele, zdá se mi to, anebo jsi už minimálně týden neviděl vanu?“ zašklebil se ve zpětném zrcátku Damián.

Obrýlený artefaktofil se dlouze nadechl. „Velmi vtipné. Opravdu nebyl žádný prostor k velkým nákupům nových boxerek, Perwollu a AXE.“

„Vidím, že ses vůbec nezměnil, za což jsem paradoxně rád,“ konstatoval Damián suše.

Jak jen rychle vybruslit z téhle trapné situace? Proč za mnou Tizian poslal zrovna tohoto nafoukaného otravu? „Co se vůbec stalo od chvíle, kdy jsme opustili Křivoklát?“ zeptal se Jackson a horečně doufal, že tím zabije veškerý čas cesty, než dojedou do Skryše.

„A to mám jako shrnout do pár vět?“ zajíkl se předstíraně Damián.

„Ty řid', já budu mluvit,“ řekl rázně Oberon tónem nepřipouštějícím jakékoliv námitky. „Nevím, kolik toho víš, ale v Praze se věci daly docela do pohybu. Policajti s nabitýma kvérama hlídají na každém rohu a kontrolují ty, co se jim zdají podezřelí, asi tak o pět set procent víc, než normálně. Na ruzyňském letišti bys to nepoznal. Hotové policejní manévry. Na vlaky a autobusy už nezbyvá tolik času, ale i tak jsou v hledáčku. Vláda do Prahy povolala snad dvě třetiny všech policistů v zemi, což se začíná podepisovat na kriminalitě jednotlivých krajů. Lidi toho využívají a kradou, rabují, přepadávají...“

„Hotový konec světa,“ přisadil si Jackson.

Oberon se usmál. „Zdá se to nevyhnutelné, že? Trochu ironie osudu, řekl bych.“

S tím, co vezu s sebou za objev, by Řád možná mohl zvrátit rovnováhu sil ve svůj prospěch. „A co dál? Určitě je toho mnohem víc. Řekni mi všechno.“

Není tu tak těsno, jak to vypadalo zvenku. Vlastně se tu docela můžu i hýbat. Člověk si zvykne na ledacos, zvlášť když nemůže momentálně volit jinak. Vystupovat za jízdy ve velké rychlosti, abych se

Mariky zeptal, co dělám v kufru, asi nebude nejlepší řešení. Pravda, trochu jsem krvácel, ale bylo to opravdu jen pár kapek. Kvůli nim mě hned nemusí dávat do kufru. Že by to snad byla pojistka proti policajtům, abych si z nich zase neutahoval? Asi. Možná by mi taky byla schopná vysvětlit tu krátkodobou ztrátu paměti a s tím související kousanec na krku. To mě jako chtěla vysát? Jako proč ne, ale zhruba o metr níž by mi to bylo mnohem příjemnější.

Další věc, co mě popravdě trochu i děsí, je fakt, že je Eliška poněkud zticha. Marika mluvila celou dobu jen s Mařenou. Navozuje to ve mně hodně nepříjemnou myšlenku, že by možná ani nemusela být v autě, což by vysvětlovalo Maričinu zběsilou jízdu po dálnici. Určitě jede víc jak sto dvacet. Vůbec nebrzdí. Je divný, že ji ještě nestavěli chlupatý. S tímhle tempem by si jí všimli snad i slepi.

Napadlo mě sundat tu desku nad sebou a trochu Mariku ze zadu překvapit, ale asi by z toho nebyla nadšená. No, před Prahou bude jistě zas nějaká zácpa, tak si holt počkám na nejvhodnější okamžik a vylezu odtud, i když se mi tu pomalu začíná líbit. A spát už nebudu! Ten zatracený sen mě pronásleduje jak zhrzená ženská. Taky bych byl nerad, aby se mi říkalo „muž, který zaspal konec světa“. Ten mejdan si rozhodně ujit nenechám. A budu zatraceně bdělý!

Přestože nešlo ani o čtrnáct dní, měla Marika při příjezdu do Prahy zvláštní nostalgický pocit. Tohle město jí chybělo. Řeka, stavby, noční uličky, nakonec i ti lidé. Ale dobře si uvědomovala, že se vrací do jiné Prahy, než z jaké odjížděla. Z novin věděla, co se v hlavním městě, potažmo celé republice, děje. A slepá k tomu nebyla. To ani nešlo.

Právě projela kolem obchodního centra na Chodově. Ačkoliv většina lidí na Jižní Město nadávala, ona v něm spatřovala i něco jiného než shluk jednotvárných šedých paneláků, oslavu komunismu a králikárnu. I Jizák měl svůj genius loci.

„Sledovaný objekt pět set metrů před námi zahrnul na Jižní spojku,“ oznámila po delší odmlce Marie Stuartovna.

Marika pamatovala na Tizianova slova o tom, že na sledování Eliščiných únosců nasadí někoho dalšího a že Vyvyanovo přežití je prioritou, tudíž její odpověď byla jasná. „Přeruš sledování, jedeme do Skryše. Tou nejbezpečnější cestou, přes Bubeneč.“

Sakra! Tak nerada ji nechávám jet s těmi hajzly jen tak... Snad už Tizian sebral pár dobrých lidí a poslal je za ní.

„Dobře, přeposílám data do domovské serverovny,“ konstatovala prkenně Stuartovna a zmlkla.

Marika vjela do jedné ze zapadlých garáží v pražském Bubenči. Velká vrata se za ní automaticky zavřela. Jakmile se tak stalo, auto začalo jako ve výtahu sjíždět do podzemí. Upírka věděla, že tohle ještě není konec. Ve chvíli, kdy se výtah zastavil asi deset metrů pod zemí, otevřela se před kapotou další široká tlustá vrata a odhalila dlouhý tunel, osvětlený jen několika málo svítidly a připomínající Batmanovu vstupní bránu. Zařadila jedničku a vyjela. Neřídila dlouho, po necelé minutě dojela na konec svažujícího se tunelu. Kdyby s sebou měla člověka, který touto cestou do Skryše dosud nejel, jistě by poznamenal, že je tu na jeho vkus až příliš mnoho těžkých železných vrat, podobně jako v metru, pro případ povodní nebo jaderné války.

Osmisetletá žena vykoukla z okénka, nechala si skenem sítnice potvrdit totožnost a dál už jen čekala, až se další těžká vrata zvednou a vpustí ji dovnitř. Když se tak stalo, na konci parkoviště stálo u vstupních dveří do vnitřních prostor Skryše několik postav. Jednu z nich poznala okamžitě, byl to Tizian. Vypadal jinak. Měl hustou bradku a knírek a vlasy mu od Křivoklánů narostly nejméně dvojnásobně. Naznačil jí, aby přijela přímo před ně. Vedle Představeného stál řádový doktor Konrád Maier, potomek lékaře samotného císaře Rudolfa II. Michaela Maiera. Dále tu byl Lád'a, který se zřejmě chystal ustájit Mařenu, pak Karolína, Tobiáš a dva zdravotníci s připraveným pojízdným lůžkem a příslušnými serepetičkami potřebnými pro udržení někoho při životě. Toto složení v ní ihned probudilo zárodek podezření, ale i když se ho snažila potlačit, věděla, že Karolína jakožto telepatka v ní stejně čte jako v knize. Tato dlouhovlasá blondýna zřejmě patřila mezi uvítací delegaci jen pro případ, že by Marika byla někým jiným, než za koho se vydává. Na Křivoklátu měla ještě jinou barvu vlasů, ale protože dlouhověkost a členství v Řádu přinášelo spoustu rozmarů, její změnu jako žena chápala.

Upírka se dlouze nadechla, zastavila auto a otevřela dveře. Chtěla všechny přítomné pozdravit a říct jim, jak je ráda, že je po té několi-

kadenní nevědomosti vidí naživu. Dle informací z tisku měla za to, že půlka Řádu na Křivoklátě a při následných teroristických útocích různě po Praze zemřela.

„Kde je Vyvyan, Mariko?“ předběhl ji Tizian.

Takovéto přivítání ji trochu zarazilo.

„Taky tě ráda vidím,“ oplatila mu upírka se špetkou sarkasmu v hlase. „V kufru. Na zadním sedadle by budil zbytečnou pozornost. Co chvíli kolem nás projížděli policajti.“

„Omlouvám se za to nevhodné uvítání,“ kál se Tizian a pokynul jí, aby otevřela kufř, „ale Vyvyanovo přežití je teď přímo svázané s přežitím Řádu.“

„Co? To nechápu,“ mhouřila oči Marika a přistoupila ke kufřu. Konrád a zdravotníci byli hned za nimi.

„Pak ti to vysvětlím.“ Tizianovu tvář zdobila ryzí nekompromisnost. „Otvírej.“

Poslechla.

„No to je dost. Už jsem myslel, že se tu zakuklím,“ řekl Vyvyan, jakmile jej osvítilo ostré světlo zářivek ze stropu. Čile vylezl z kufřu a protáhl své zkrěhlé tělo, až to na mnoha místech zakřupalo. Nechápatých pohledů všech přítomných si nevšímal. Byl na ně zvyklý a zrovna v tuhle konkrétní chvíli mu nepřišlo, že by se to nějak vymykalo běžnému stavu.

„Vyvyane!“ vyhrkla jako první Marika, těžko hledající další slova. „Ty nejsi mrtvý?“

„Hmmm, počkej,“ řekl zamyšleně a líně se prohlédl od nohou až po konečky prstů, načež si přičichl k podpaží. „Ne, zdá se, že jsem pořád živý. Copak, připadám ti k smrti nudný?“

„Ty jsi ale *byl* mrtvý!“

„Vážně? To by vysvětlovalo tu přeželelou nohu.“

Tizian se opatrně naklonil nejdřív ke Karolíně, která mu něco zašeptala, a záhy k upírce. „Mariko? Mohla bys na okamžik?“ Ukazovákem a letným pohledem jí dal najevo, aby přišla k němu. „Konráde, postarej se o Vyvyana a zjisti, v jakém je stavu.“

Marika si nemohla nevšimnout pro Tiziana netypického zamrknání oka směřujícího na řádového lékaře. Ten na jeho posunek reagoval okamžitým přikývnutím.

„Tak, Vyvyane,“ začal Konrád, „pěkně tě prohlédneme. Byl jsi dlouho pryč, tak musíme v rámci bezpečnostních opatření zjistit, zda ti něco není.“

„Hlavně potřebuji vyměnit spodní prádlo,“ řekl k překvapení všech Vyvyan a ležérně se natáhl na připravené lůžko. „Víte vy vůbec, jaké to je, nosit dva týdny pořád ty samé spodky? Ježíšovo utrpení na kříži je tomu pocitu docela blízko.“

Údajně mrtvého mluvku odvezli do prostor Skrýše.

„Tady už nejsem potřebný,“ řekl Tobiáš, usmál se a následoval Konráda a jeho zdravotníky.

Karolína se zatvářila znuděně a obrátila se k Tizianovi. „Je to naše Marika. Na to dám krk. A má pravdu, Vyvyan byl mrtvý. Nebo tak alespoň vypadal a jeho tělo to dávalo jasně najevo. Každopádně utrpěl menší ztrátu paměti. Má v hlavě větší bordel než studenti v pokoji na koleji.“

S těmito slovy prostor parkoviště taktéž opustila a zanechala Tiziana s Marikou o samotě.

„Vidíš? Nekecala jsem. Měl v sobě minimálně čtyři kulky.“

„Pojď se mnou do pracovny. *Musíme si promluvit,*“ řekl Představený s vážnou tváří.

„A jéje,“ poznamenala napůl pobaveně, napůl provinile Marika. *Nejpoužívanější sousloví amerických seriálů devadesátých let dvacátého století už stihlo i mě...*

Marika neztrácela čas. Hned, jak se zavřely dveře Tizianovy svatyně, se opřela o pracovní stůl, za nějž právě usedl, a spustila: „Mám opravdu hodně, hodně otázek.“

„Tak to jsme dva. Ale chápu, že *právě ty* si předně zasloužíš znát jisté odpovědi, takže se ptej.“

Vytáhl zpod spodního stolního šuplíku lahev Bailey's a dvě skleničky a opatrně je naplnil.

„No, hm, kde jen začít,“ vyřkla s předstíraným pobavením upírka. „Co se stalo po tom, co jsme odjeli z Křivoklátu? V novinách psali –“

„Vím, co psali v novinách,“ přerušil Tizian její tok myšlenek. „Ale co přesně máš na mysli? Polorozbořený hrad? Že po nás nezbyly žádné stopy, žádné mrtvolky na hradbách a na nádvořích? Nebo

si snad děláš hlavu ohledně Obire Mortem? Neboj, podle té nás nemohou lokalizovat, je to jen prázdná schránka s bílým koněm na ostrově Man.“

„Co takhle říct mi rovnou *všecko*?“

„Dobře. Co se týče Křivoklátu, trochu jsme se potrkali, to je pravda. Několik našich lidí hrdinně položilo život za lepší zítřky, ale nebylo to nijak velké číslo. Může nás hřát fakt, že všichni *klíčovní* řeholníci přežili.

Nepřátelé nás svým útokem zaskočili. Kdybych věděl, že hodlají hrad srovnat se zemí za jakoukoliv cenu, dali bychom si na bariéře víc záležet. Ostatně, času na to bylo dost. Ve chvíli, kdy jste odjeli, se rozpoutala bitva. Ne však tváří v tvář, jak bys čekala – zkusili jsme nasadit jednu z našich tajných zbraní. Ta holka se jmenuje Julie a umí to samé, co váš oblíbený Švéd od Berouna. Vysílat tlakové vlny. Několik jich zabila, ale abych se tu o tom příliš nerozpovídal, naše obrana se zdárně oklepala a oplácela každý zásah dvakrát, tudíž po asi půlhodinových jatkách ustoupili. No, povím ti, že tak velký *ohňostroj* –“ Tizian prsty naznačil uvozovky, „– hrad nezažil už léta.“

„Co Rafael? Phobos a Deimos? Žijí?“

„Jak jsem řekl, všichni *klíčovní* řeholníci přežili.“

„Výborně, posli je ihned pro Elišku,“ nabádala neodbytně Marika. „Víš přece, kde je, ne?“

„Víme, kde nechali auto. Jeden ze satelitů teď zjišťuje detaily. Jsou někde mezi Jinonicemi a Butovicemi. Hobit už tahá z katastrof nemovitostí plány nejbližších domů a budov a pro jistotu osá i podzemní plány všech možných místních kanálů a stok,“ řekl Tizian, pohlédl na obraz od Dürera na stěně, pozvedl skleničku se sladkým likérem a na ex ji vypil.

„Takže jsi za ní ještě nikoho neposlal?“ zvýšila Marika hlas. Případala si jako ve zlém snu. Každá další minuta nečinnosti mohla Elišku o to víc ohrožovat na životě. „Poslyš, tys ty parchanty neviděl; já ano. To nejsou žádní amatéři, měli kvéry, jaké jsem neviděla ani ve filmu. Byl tam jeden, co se uměl teleportovat!“

Tizian zaujatě pozvedl obočí. „To je vážné. Ale oni Elišku určitě unesli z jiného důvodu, než aby ji zabili. To by udělali už dávno. Oni chtějí to, co my. Mít ji na své straně, naučit ji schopnosti jejich lidí

a poslat proti nám. Dobře vědí, že Eliška má na své straně síly, které mohou být pro osud světa rozhodující.“

„Za jak dlouho za ní pošleš lidi?“

„Až je přesně najdeme,“ odpověděl s poklidem Představený a znovu si dolil. „S tím nebude problém, už jsem za nimi vyslal Kleofáše. To je náš profesionální stopař. Ne jako Děrsu Uzala, ale moderní stopař používající šestý smysl a všechny Hobitovy a Bernauovy technické hračky.“

„Obdivuji tvůj klid, Tiziane,“ přiznala upírka a kopla do sebe stejně jako on skleničku Bailey's. „Jak se vám podařilo během jedné jediné noci Křivoklát uklidit?“

Tizian zapnul plazmovou televizi na boční stěně své pracovny, kde se ztišeným zvukem pouštěl nahranou reportáž o „Běsnění mezinárodních gangů na Křivoklátě“. Do toho promluvil. „Znáš Řád. Je schopný během pár minut zlikvidovat materiál z kamerového systému a narafičit to tak, že nikdo nic nepozná. Případně, když to nestihneme, svedeme to na někoho jiného, komu to už neublíží. Jako třeba arabské, balkánské nebo ruské mafii, ty jsou prakticky nedosažitelné. Abych to zkrátil, se scénářem rychlého úklidu se počítalo už dlouhé roky předtím a vše bylo do detailu promyšleno. Na naši tajnou laboratoř pod hradem nepřijdou ani se svým moderním vybavením, vše je totiž, jak jinak, odstíněno. Pár detailů jsme mohli přehlédnout, ale pravdou je, že nic konkrétního na nikoho z nás nenašli a zbyly jim jen spekulace pro pláč. Kastelánovi byli vymazáni z paměti ti, komu předal klíče od hradu. Místní lidi či turisty, kteří nás zahlédli z dálky, neřešíme. Nejsou pro nás ohrožením. Pravdou je, že se na několika policejních stanicích objevily poněkud zevrubné popisky například Hobita, Rafaela a jiných, ale jsou natolik zavádějící, že nikomu z nás žádné prozrazení nehrozí. A i kdyby, policajti to nezačnou řešit dřív než za měsíc. Znáš ty byrokratické postupy, ne? A za měsíc už by mohlo být všem všechno jedno. Čert ví, jak to v tu dobu bude v Praze vypadat. Navíc na to během současné situace stejně nemají ani škvíru času.“

Marika pečlivě sledovala televizi a zároveň poslouchala, co Tizian říká. Dávalo to smysl. Řád byl v tomhle vždycky poctivý. Ať už se zapletl do jakkoliv ošemetné situace, vždy z ní dokázal bez větších potíží vybruslit.

„Jak často to média veřejně popírají? A dostali informace od nás, nebo si je zjistili klasickým způsobem?“ zajímala se Marika a při tom sledovala televizi se zatajeným dechem.

„Věř mi, po vypuštění několika mystifikačních fám by teď byli schopní napsat i to, že se pod Křivoklátem nachází staré indiánské pohřebiště,“ ujistil ji Tizian a lišácky se pousmál.

Tak, a teď nastává ten okamžik, kdy opravdu nevím, na co se ptát dál. Kde začít? „Neměl bys tu obyčejnou vodu? Bailey’s mi po té čtrnáctidenní odvykací kúře nějak podezřele leze na mozek.“

„Jak je ctěná libost.“ Tizian sáhl do stolní skříňky na druhé straně stolu, vytáhl obyčejnou vodu v plastové lahvi a hned upírce nalil. „Měl jsem dojem, že se tvá abstinence týkala jiné tekutiny, než je alkohol.“

Marika se neklidně ošila. Přesto dokázala uvěřitelně odpovědět. „Jsem dost stará na to, abych na nějaký čas dokázala udržet choutky na uzdě. Zvláště když musím neustále myslet na jiné věci...“

„Chápu,“ přitakal Tizian.

„...jako třeba na to, zda jsi věděl o tom, že Rejnok *nebyl* Rejnok, ale přeměněný Vincent.“ S těmito slovy se na něj od obrazovky otočila a snažila se všimnout si jakéhokoliv podezřelého pohybu v řeči těla nebo tiků ve tváři. Musela zjistit pravdu. Tizian však vypadal stejně překvapeně jako ona. Nejevil žádnou známku přetvářky. Nervózně vstal z křesla. „Cože? Měl jsem za to, že Vincent zemřel na Křivokláte. Tristan mi jasně potvrdil, že ho viděl umírat na hradbách.“

Lže, nebo ne? Vypadá to, že ne. Proč by taky lhal? Ach jo, jsem moc paranoidní. „No, tak se asi zmýlil. Odhalil se ve chvíli, kdy naši novohradskou skrýš napadli cizáci. Vnutil Elišce jiný telefon a poslal ji do nějakého opuštěného bunkru asi pět kilometrů stranou. Svoje jednání nevysvětlil.“

„Na takovouhle riskantní osobní akci neměl žádné povolení.“ Tizian se postupně dostával ze stádia vstřebávání informace do stavu, kdy pomalu začal zuřit jak probuzená sopka. „Mluvila jsi s ním poté, co ukázal, kým doopravdy je?“

„Ne. Mluvila s ním jen Eliška. My už ho pak neviděli. Vyvyan měl za to, že je mrtvý. Proč, na to jsem se ho nějak zapomněla zeptat.“

Tizian si napjatě mnul strniště na bradě a přemýšlivě sledoval

podlahu. Vtom se zastavil. „Takže on vlastně chtěl Elišce pomoci? Věděl, že jste napadeni, odhalil se a poslal ji od střetu pryč? O co mu v tom šlo? Stejně tak mohl zůstat nadále Rejnokem. Proč se proměnil až v okamžiku napadení?“

Marika si úsměvně odfrkla. „Mě se neptej. Taky mě dokázal celou dobu obelhávat.“

Tizian nervózně tůkal prsty do tvrdé stolní desky. Marika, jakožto zkušená upírka, díky svým citlivým smyslům poznala, že se srdce Představeného neklidně rozbušilo. „Nechce se mi věřit, že byl na straně cizáků. Prostě nechce...“

Nejspíš o tom vážně nevěděl. „To už nemá smysl řešit, Vincent nám na to už neodpoví. Ale tak mě napadá, Vyvyan mi říkal něco o satelitu, který nás sledoval přes signály z našich mobilních telefonů. To si Hobit nevšiml, že mu po Novohradských horách pobíhá namísto Rejnoka Vincent? Telefony si přece vyměnit nemohli. To by pak znamenalo, že v tom jeli oba.“

Maričin tok myšlenek byl natolik rychlý, že se při svém zbrklém přednesu několikrát zamotávala do vlastních slov. „Jenže z novin vím, že ani Rejnok nám o tom už nic nepoví, protože ho zabili při tom útoku v Palladiu, na který se tě, mimo jiné, chci taky zeptat.“

Tizian se drsněji než obvykle poškrábal na čele, opřel se o stůl, zavřel oči a nadechl se takovým tím způsobem, kterým dával okolí jasně najevo, že nemá daleko k výbuchu vzteku. „Nemůžu to udělat hned, ale v nejbližší době dám prohledat jejich byty. Vincent to měl lehčí v tom, že měl ubikaci tady ve Skryši, ale...“ Na okamžik se odmlčel, rychle si nalil vodu původně určenou jen pro Mariku a během sekundy ji vypil. „Co se týče těch satelitů, Hobit nezaznamenal žádnou anomálii. Několikrát jsme vás ze začátku kontrolovali, asi den nebo dva poté, co jste zmizeli. Vše bylo normální. Rejnokův telefon měl Vincent celou dobu u sebe. Museli v tom jet spolu, omyl je vyloučený. Telefon nelze obejít nebo přechytračit, protože se otvírá jen na otisk palce. Nevím, jak Vincent, ale Rejnok svůj telefon používal dost často. Akcí bylo po vašem odjezdu požehnaně.“

Marika sice pravého Rejnoka neznala, ale přesto jí nešlo na mysl, že by Řád měl mezi sebou zrádce. „Možná to Vincent nemyslel zle. De facto chtěl Elišce pomoci. A... nemohl ty telefony nějak vyměnit nebo tak něco, aby si toho Rejnok nevšiml?“

„To je blbost!“ Tizian zvýšil hlas, ale hned jej zase ukočíroval, aby zbytečně nekřičel. „Bez Hobita to nejde předělat. Ne tak, aby o tom nevěděl. A Hobitovi stoprocentně důvěřuji, i když ho možná občas seru. Je to člověk, který by mě ani nikoho z Řádu prostě nezradil.“

Vypnul velkou obrazovku a znovu se rezignovaně usadil do křesla.

Marika i přes Tizianovy rozhozené čakry musela pokračovat ve svých objevech a domněnkách, ať byly jakkoliv drastické. „Co se týče Rejnoka, a tím myslím pravého Rejnoka, Vyvyan si vzpomněl, že ty dva, co je média identifikovala jako teroristy z Palladia a... já už nevím, kde přesně to taky bouchlo, tak ty oba on viděl s jednou osobou od nás z Řádu. S Jájou.“

Tizian otevřel oči, chvíli před sebe prázdně koukal a až po několika sekundách se podíval Marice do tváře. V očích měl až podivný stoický klid, jaký má buddhistický mnich, i když mu povíte natolik zásadní informaci, že za minutu skončí svět. „Co prosím?“

„Já už si to přesně nepamatuji,“ zalomila rukama upírka. „Zeptej se na to pak Vyvyana, on ji potkal, on ti řekne víc.“

Kousl se do rtu a smířlivě přikývl. „Dobře. Je toho už nějak moc. Nečekal jsem, že s vaším a Jacksonovým příjezdem vyvstane tolik otázek...“

Do Mariky jako když střelí. „Co? Jackson je tady? On to přežil?“

„Zřejmě ano. Za chvíli se ho chystám vyslechnout. Ještě tu není. Damián a Oberon pro něj jeli, prý se sem dopravil autobusem z Budějovic. Podle nich smrdí jak koželuh.“

„Je sám? Verdana s ním není?“

„O Verdane nikdo nic neví.“

Tizian vytáhl telefon a začal psát esemesku.

„Komu píšeš? Je to už vůbec bezpečné?“

„Oberonovi, kde jsou,“ odpověděl bez zaváhání. „Ano, Hobit mi těsně před vaším příjezdem potvrdil, že síť je už zase stabilní. Mimochodem, nevím, jestli o tom víš, ale předpokládám, že ano – Jackson rozluštil tu Vokovu listinu a přišel na to, co je zbývající ingrediencí pro elixír mládí.“

A sakra, uvědomila si Marika. Já tu lahvičku nechala ve futrálu a ten zůstal někde v horách. Nemám ji tu. To bude průser... „Tiziane, já... tu lahvičku nemám.“

Chtěla pokračovat, ale Představený dopsal zprávu, položil telefon zpátky na stůl a navázal na její větu. „Jakou lahvičku?“

Proboha, může být snad horší pocit? Je mi z toho zle. „No... tu s tou chybějící ingrediencí, pro kterou jsi nás poslal...“

Tizianovi došlo, co má asi Marika na mysli. K jejímu obrovskému překvapení se ale nedostavilo žádné brunátnění. Vůdce Řádu se dokonce pousmál a lhostejně mávl rukou. „To je v pořádku. Už víme, jak ji získat.“

„C-co?“ zakoktala upírka překvapeně. Její tvář rozjasnil úsměv. „Vážně? A... jak?“

Tizian se nadechoval k odpovědi, ale vtom mu zazvonil telefon. Pohlédl na displej a důležitě zvedl prst. „Promiň, tohle musím vzít. Týká se to Elišky.“

Marika zbystřila.

„Ano, povídej. Kde jsou? Hm, hm... dobře. Počkejte tam a hlas- te mi jakékoliv změny jejich pohybu. Někoho vám tam pošlu na po- moc. Hm... jasně, jasně. Čau.“

„Co se děje? Něco se stalo Elišce?“

Marika pukala zvědavostí.

„Přesně tak. Takže máš práci,“ oznámil prostě Představený. „Vezmeš si Rafaela a pojedete to hnízdo provětrat. Phobos už čeká na místě.“

„Super!“ Marika zařala pěsti nadšením. *Za Eliščin únos můžu já a já to musím napravit. Kdybych tehdy neomdlela po pokusu udělat z Vyvyana upíra, nejspíš bych ji ubránila.* Upírka se krátce zamys- lela. *Ale proč jsem vlastně omdlela? To se mi ještě nikdy nestalo...*

„Mariko! Kde bloudíš?“ Tizian osmisetletou upírku probral ze za- myšlení a otevřel dveře od pracovny, aby mohli oba odejít. I on měl namířeno pryč. „Musíte hned jet.“

„Jistě, já... poslyš, ještě mě napadlo, proč ses tolik zajímal o Vyvyanovo přežití a, promiň, že to takhle řeknu, odsunul Elišku na druhou kolej?“ zeptala se a vstoupila spolu s ním do chodby.

Tizian se s odpovědí chvíli rozmýšlel. Uzamkl svou pracovnu a řekl: „Nic jsem neodsunul, jen trochu, cynicky řečeno, využil si- tuace. Chtěl jsem najít jejich sídlo. Cizáckou základnu. Nebo ales- poň jednu z nich. A to se, jak se tak zdá, díky Eliščinu únosu poda- řilo. Vsadím svoji hlavu na to, že s námi počítají, že si pro Elišku

přijdeme, takže se nemusíte snažit o nějak extra velký prvek překvapení. Hlavně ji sem dostaňte živou a zdravou,“ odříkával Tizian za pochodu chodbou směrem k lékařskému oddělení a parkovišti. „Ale to asi nebude problém, protistrana ji chce stejně naživu jako my.“

Došli k výtahu. Parkoviště se nacházelo o dvě patra výš, rádo-
vá nemocnice o dvě níž. Jejich cesty se rozdělovaly. Tizian přivo-
lal výtah. „Netřeba říkat, že čím víc jich zabijete, tím lépe pro nás. Hobit případné kamery zařídí, už teď snímá okolí a maže stopy po Kleofášovi. Přiveďte tu holku brzo. Času máme málo.“

„A co Vyvyan? Proč ti na něm *tolik* záleží?“ nedala se odbýt Marika.

„Protože je klíčový člen Řádu a jeden z prvních deseti. Jeho intuici jsme vždy potřebovali a potřebovat i budeme. A mám ho opravdu rád. Mimo jiné.“

Výtah dorazil, charakteristicky zacinkal a dveře se otevřely.

„Ale před Eliškou jsi mu přednost nikdy nedával, tak proč je teď najednou pro tebe natolik důležitý?“

Tizian vstoupil do výtahu. „Povím ti to, až se vrátíš. Hodně štěstí.“

Představený si počkal, až mu Marika zmizí z očí, a jakmile se tak sta-
lo, sáhl do kapsy, vytáhl telefon a vytočil Damiánovo číslo.

„Jak se má náš přivandrovalec?“

„*Smrdí a prská, jako by tam v lesích chytil od veverek vzteklinu.*“

„Odveďte ho do laboratoře, ať tam na mě počká. Vy ostatní víte, co máte dělat.“

„*To ho ani neumyjeme? Potřebuje to jak prase drbání.*“

„V sázce je osud světa. Myslím, že pár milionů molekul tělesného pachu se v tom hravě ztratí. Pochopils, nebo ti to mám hláskovat?“

„*Jasná věc. Zatím.*“

Výtah zastavil a Tizian kvapně vyšel ven. Nacházel se v kula-
té místnosti, z níž dál vedly dvě chodby ve tvaru zahnutých rohů. Podlahu pokrývaly mramorové desky a na stěnách visely vzácné ob-
razy ze sbírky Rudolfa II., které Švédové při dobytí Prahy v roce 1648 odvezli do své vlasti. Nyní však díky zahraniční politice Řádu byly zpět v Praze. Ne na Pražském hradě a oficiálně vystavované, jak by se očekávalo. Řádu šlo o princip. Vrátit to, co je Rudolfovo,

zpátky do Prahy i za cenu toho, že to nikdo z obyvatel nebude moci nikdy znovu spatřit.

Všechny obrazy malířů, ať už šlo o Dürera, Rubense, Arcimbolda nebo jiného starého mistra, byly oddělené střídavě iónskými, dórskými a korintskými sloupy tesanými taktéž z mramoru jako podlaha, a zdobnými tapiseriemi, kterých bylo po širokých chodbách vzhledem k počtu nazpět ukradených obrazů víc než dost.

Tizian se zastavil u dveří s nápisem „Ošetřovna“ a vkročil dovnitř.

V rozlehlé místnosti s velkými falešnými okny navozujícími iluzi českého venkova stálo prostorné lůžko, na němž ležel Vyvyan a nechával se pod narkózou ošetřovat. Konrád Maier si na pojízdném stolku s lékařskými nástroji právě cosi připravoval, zatímco oba jeho pomocníci dezinfikovali ještě nedávno mrtvému muži zranění po kulkách.

„Jak je na tom?“ zajímalo hned Představeného. Přistoupil k lůžku a s obavou sledoval Vyvyanova zranění. „Přežije to?“

„O tom není pochyb,“ řekl Konrád a schoval uspávací směs zpátky do vitríny k ostatním lékařským sloučeninám a lékům. „Dostal do těla minimálně tři kulky. Jestli jich bylo víc, není to nikde vidět. Ale teď to nejlepší – ty kulky jsem nenašel. Nejsou tam, kde by měly být.“

Tizian se zachmuřil. „Jak to myslíš? To jako, že vypadly?“

„Ne, to lékařsky ani anatomicky není možné. Prostě jakoby se... rozpustily. I když ne, to je špatný termín,“ omlouval se Konrád, „to bychom našli nějaké stopy po olovu. Vlastně... sebral jsem mu malý vzorek krve a poslal ho na analýzu, takže jestli tam nějaké olovo opravdu bylo, dozvíme se to přibližně za hodinu.“

„Kašli na olovo,“ odbyl ho Tizian bez zaváhání. „Máš zjistit, jestli...“ Zaváhal. Opatrně se zadíval na ležícího Vyvyana a poté zpátky na Konráda. „Spí?“

„No, řeknu to takhle,“ ušklíbl se Maier, „normální člověk na jeho místě by už byl dávno kaput. A on dokázal i vylézt z kufru auta a dělat jakoby nic. Musel být uspán, protože tuhle operaci by při vědomí nevydržel ani Superman. Nepochybuji o Vyvyanově výdrži, ale tohle je prostě standardní postup, ať jde o kohokoliv.“

Tizian si povzdechl. „Stačí, když mi prostě řekneš, zda nás slyší, nebo ne. Takže?“

„Dostal koňskou dávku. Musíme mu ty rány sešít a vyčistit. Hm, vlastně je tu ještě jedna věc, kterou bych ti měl říct...“

„Nech mě hádat,“ přerušil ho Tizian a ostentativně pohlédl na Vyvyanovu ránu na noze. „Tuhle jste ještě nečistili, že?“

Konrád poslal jedním mávnutím ruky své pomocníky pryč od lůžka. Ti pochopili, co se od nich očekává. V rychlosti si sbalili odborná fidlátka a odešli z místnosti. „Vím, na co narážíš. A máš pravdu. Ta rána by vypadala mnohem hůř, kdyby trefila obyčejného člověka. Jenže jak vidno, jeho tělo s kulkami zápasí po svém. Samo se léčí. Ne sice tak rychle, jako u Jeronýma a jeho automatické regenerace, ale umí to.“

„Vždycky jsem se divil, proč je Vyvyan nesmrtelný, aniž by pil elixír jako my.“ Tizian si olízl rty. „Vůbec by mě nenapadlo, že za tím stojí jeho *andělský* původ. Všechno by se tím vysvětlovalo. Jeho krev... ano, jistě. Dokonale to do sebe zapadá. Chybějící článek do otcova dokonalého elixíru...“

„Kolik té krve budeme potřebovat?“

„Pro všechny?“ Tizianovu tvář rozzářil spokojený úsměv. „Bude jí třeba hodně. V lékařském měřítku, samozřejmě. A Vyvyan není člověk, takže může přijít o víc než jeden litr krve. Vezměte mu prozatím jeden a půl litru. Chci, abys ho držel pod sedativy a sledoval, jak rychle bude jeho tělo krev doplňovat. Zároveň mezitím zjistíš, jestli se kombinací jeho krve s Jeronýmovými kmenovými buňkami nedá umocnit konečná síla elixíru.“

„Ty ses nevzdal myšlenky na nesmrtelnost?“

„Vzdal. Ale dnešek možná všechno změní.“

Konrád se podíval na hodinky. „Dej mi dvacet čtyři hodin.“

Tizian pohladil nehybného Vyvyana po hlavě a zamířil ke dveřím na chodbu. „Máš je mít. A ještě něco mě napadlo – budu s ním potřebovat mluvit. Takže až mu odebereš krev, udělej z něj malátného, musím ho vyzpovídat ohledně jeho novohradské mise. Může mít informace, které mi pomůžou dát tu skládačku dohromady.“

„Jako by se stalo. Dám ti vědět. Mimochodem,“ zarazil ho těsně před odchodem Konrád, „můžeš být v klidu, nezabije ho to. Je extrémně odolný.“

„Já vím,“ řekl Představený. „Tušil jsem to od samého začátku. Ale kdyby přece jen nastaly nějaké komplikace...“

Odmĺčel se. Přemýšlel.

Konrád neměl problém rozpoznat Tizianovo morální dilema. Rezignovaně sklonil hlavu ke krku a s novým nádechem ji opět zvedl jako znovuzrozený. „Chápu. Důležitý je výsledek, že?“

Představený Řádu přikývl, tentokrát jasně a bez rozmýšlení.

Kolik té krve... bude jí třeba hodně... Vyvyan není člověk... jeden litr krve... udělej z něj malátného...

Do prdele, nevím, co mi to dali za utrejch, ale chvála Satanu za tak rychlý metabolismus, jinak bych neslyšel ani andělíčky hrát na lyru. A k tomu bylo zatraceně blízko. Tohle se mi stávalo i běžně na každý pařbě. Vrhá jsem do sebe jeden panák za druhým, a místo aby opice přišla ráno, dostavila se hodinu nato. Docela festovní prokletí. Noční tahy nebyly nic pro mě. Proto jsem byl vždycky brzo doma. Tři ráno pro mě byly maximum. A jelikož moje sedmnáctileté oběti toho alkoholově vydržely podstatně víc, moc diskotékových a barových vztahů na jednu noc nevzniklo. Zlatý časy rokoka a dekadence, to byla jinačí mládež. Ale to sem asi nepatří.

„Huhm uhm...“

Konrád se s překvapením otočil od podlouhlého stolu, na němž měl vyložené všechny možné lékařské přístroje, dezinfikované trubičky, transfuzní sáčky na krev a speciální nástroje pro případ složitých operací. „Vyvyan? Ty jsi vzhůru?“

„Bleugh... kašli kašli...“

„Vtipné,“ poznamenal ironicky lékař a ihned sáhl po další injekci s uspávací sloučeninou. Věděl, že možná bude potřebovat další várku. „A teď upřímně, můžeš mluvit, nebo jen vydávat neartikulované pazvuky?“

„Škyt, prd, bum.“

Konrád skryl úsměv promnutím stříšně pod nosem a přistoupil k Vyvyanově lůžku. „Máš opravdu výdrž, ale budu tě muset zase poslat zpátky do říše snů. Tvoje rány nejsou plně zahojené a krevní výsledky taky ještě nedorazily.“

„Mluvíš jako Mengele, víš to?“ řekl unaveným hlasem Vyvyan. „A neschovávej za zády tu stříkačku. Buď tam máš ji, anebo ohebné dildo, a ani jedno se mi nelíbí.“

Na lékařově tváři se i přes jeho těžce zkoušenou vůli automaticky rozhostil hloupý úšklebek. „Měl bys odpočívat. Takže já ti teď píchnu uklidňující substanci. Žádný sračky z běžné nemocnice, ale můj, řádovými pravidly uznaný koktejl, po kterém ti po probuzení bude mnohem lépe.“

„Kecy v kleci, já to všechno slyšel, ty prasopse.“

Konrád ztuhl. Rychle se ale vzpamatoval. „Co máš na mysli? Nebyly to spíš halucinace? To by dávalo smysl vzhledem k tomu, co jsem ti dal na zklidnění duše i těla.“

Vyvyan od půlky lékařova proslovu nesouhlasně kroutil hlavou. „Hele, já jsem možná trochu sjetej, ale nejsem pitomej. Co je s mou krví?“

Řádový lékař uvnitř panikařil, ale navenek se snažil nedávat nic znát. Rozhodně si pro příště musí zapsat, že na Vyvyana je třeba víc, než jen koňská dávka! Teď měl ovšem problém. Jeho neobvyklý pacient byl na jeho vkus až příliš při smyslech a znovu ho uspat znamenalo nepodcenit sílu jeho případného odporu. Vsadil všechno na jednu kartu a rozhodl se jednat rychle. Pro jistotu ho však chtěl zaskočit, až to bude nejméně čekat.

„Je to kvůli těm kulkám, cos schytl. Nejsou v tobě,“ vysvětloval Konrád, zatímco si za zády v prstech pravé ruky připravil injekci na rychlé bodnutí. „Chceme zjistit, jestli se ti nějak nesloučily s krví, protože olovo bys v sobě jistě mít nechtěl...“

„No dobře, ukecals mě. Tak vpichuj,“ zněla překvapivá odpověď.

Maier se i po tomto neočekávaném kroku snažil zůstat chladný. „Jsem rád, že sis uvědomil, že nejsem tvůj nepřítel,“ řekl a usmál se. Zpoza zad vytáhl injekční stříkačku s azurovým obsahem a přiblížil ji k Vyvyanovu krku.

Dobrá naivka, věřit někomu s intuicí o rozsahu až na Pluto. Ale co považuju za vrchol podcenění, je jakákoliv absence pout. To si jako vážně myslíš, že se nechám opíchat?

Vyvyan bleskurychle chytl lékařovu ruku těsně za zápěstím, drtivě ji sevřel a praštil Konráda jeho vlastní rukou do obličeje. Konrád vykřikl a upustil injekci. Ta skončila ve Vyvyanově druhé ruce. Pacient se převalil, zabodl stříkačku lékaři do boku a vstříkl do něj celý obsah.

„Jau! Ty parchante zatracenej...!“ vyhrkl zaskočeně Konrád, od-

skočil od lůžka, rychle si stříkačku vytáhl z těla a bezmyšlenkovitě ji zahodil. Vyvyan seskočil z lůžka, ale trochu své schopnosti přecenil a švihl sebou na zem.

Maier se snažil vstát, ale jeho uspávací směs fungovala dokonale, hodná svého tvůrce. „Nesmíš odtud... odejít. Ne... udělej to... pro Řád...“

Vyvyan zvedl hlavu. V rohu u stropu byla přidělaná jedna ze dvou kamer v místnosti a směřovala přímo na něj. *A sakra! Doufám, že Hobit zrovna brousí nějaký pornostránky a dění tady dole je mu ukradený.*

Sebral všechny síly a začal se jak ztrhaný žíznivec na poušti plazit k vitrině, kde i přes mírně rozostřené vidění zahlédl lahvičku s jasně viditelným štítkem s nápisem „adrenalin“.

Tiziana probrala ze zamyšlení vyzváněcí melodie, kterou měl přidruženou ke Kleofášovi, řádovému stopaři. Protože nebylo času nazbyt, hovor hned přijal.

„Poslouchám.“

„Zdravím,“ pozdravil vychovaně řeholník. *„Podářilo se mi díky Bernauově speciálnímu rentgenu na podzemí, tomu s delší vlnovou délkou, objevit nezmapovaný podzemní komplex pod Prokopským údolím. Právě tam totiž nejspíš přes spleť stok zapadli. Nemám sice kompletní plán se vším všudy, ale takových šedesát procent bych mohl Hobitovi poslat, aby jej aplikoval do použitelné podoby. Víc z toho nevytřískám.“*

Představený se krátce zamyslel. „Ne, pošli to nejdřív mně. Já to Hobitovi zanesu osobně, jsem teď kousek od něj.“

„Já už mu o tom komplexu říkal, prý o ničem tak rozsáhlém, co by se v těchto místech mělo nacházet, neexistuje nikde žádný záznam. Ani na vnitru, ani v katastru nemovitostí.“

„Jen posílej. Já to s ním proberu, někde to být musí.“ *Anebo taky ne...*

„Jak chceš. Přeposílám data a vracím se do Skrýše,“ řekl Kleofáš a zavěsil.

Tizian sledoval, jak se mu na obrazovce zobrazuje měřítko stahovaných dat. Myšlenkami ale bloudil někde úplně jinde. *Ne, tohle určitě nebude pro naše účely stačit. Jestli plán není nikde dostupný, asi*

jsme jako Řád v minulosti něco z plánu cizáků přehlédli. To mě na druhou stranu přivádí k rozuzlení tohoto problému. Zavolám někomu, kdo mi ten plán dá. Mnohem podrobnější. Takový, který opravdu potřebuju.

Když Tizian vstoupil do ajťákovy pracovny, zastihl ho, jak zuřivě kliká myší a prsty tančí po klávesnici kankán. Hobita příchod nejvyššího ani tolik nepřekvapil. Byl zvyklý na to, že ho řeholníci často rušili, občas třeba jen s banalitami týkajícími se nefunkčnosti jejich telefonů a podobně. Po příchodu Představeného ustal v práci.

„Ahoj, zrovna ti chystám několik hlášení,“ začal důležitým tónem, aby to nevypadalo, že se fláká. „Ohledně pohybu cizáků, pak ohledně eliminace některých z nich a –“

„To počká,“ přerušil rozjetého snaživce Tizian a významně mu ukázal displej svého telefonu. „Kleofáš mi poslal plány toho komplexu. Uprav ho do použitelné podoby a pošli jej Phobosovi. Už na to čeká. Hned.“

„No jo, no jo,“ zabrblal ajťák, převzal si nabízený telefon a za Tizianova dohledu stáhl soubor do počítače. Pak přístroj vrátil. „Pošlu mu to, co nejdřív to půjde.“

Přimhouřil oči, rozklikl soubor a krátce ho zhodnotil. „Nemělo by to trvat dýl jak půl hodiny.“

„Dobře,“ odkýval Představený. „Až to odešleš, chci mít na stole tvá denní hlášení.“

Jackson se stoupající nervozitou klepal štosem papírů o stehno, přičemž přecházel z jednoho rohu laboratoře do druhého. Damián s Oberonem mu vyřídili Tizianův vzkaz a zase odešli, bez jediného slova, co ho dál čeká. Jazykovědec čekal, že bude ve Skryši vzhledem k nedávno proběhlým událostem vyhlášen stav ohrožení, ale vypadalo to, že je vše v naprostém a ničím se neodlišujícím normálu.

„To jako nevidí, co je venku?“ pronesl znepokojeně a přes půl minuty si nepokojně mnul čelo. Jelikož zde byl už přes deset minut a stále za ním nikdo nepřicházel, samomluva s trefnými poznámkami k současnému dění jej přepadávala každou chvíli.

„Vidíme, co je venku,“ ozval se od dveří Tizianův hlas. Když se Jackson otočil, Představený stál opřený ve dveřích se zkříženýma

rukama. „Není ale důvod vyhlašovat nějaký rudý kód nebo cokoliv podobného. Nejsme v americkém filmu. A situace je prozatím pod kontrolou.“

„Pod kontrolou?“ Jacksonovi došla trpělivost. „A co ty teroristické útoky? Těch několik desítek mrtvých? Ty ocásky u dětí? A co zničený Křivoklát, hm? A ty stovky policajtů v ulicích jsou tu určitě jen z hecu, že jo? O válce cizojazyčných gangů totiž v novinách nepadlo ani slovo, nebo se snad mylím?“

„Jackstone!“ Tizian jej okřikl způsobem, jakým otec křičí na svého nezvedeného pubertálního syna, když si na něj příliš dovolí. Obrýlený mladý muž neklidně zamrkal, zacukal rty a zmlkl. „Překračuješ svoje meze, nepřipadá ti?“

„Om-omlouvám se, já jen... nepřipadá mi, že... by situace ve městě byla nějak klidná...“

„Prosím tě, jako bys neznal novináře, všechno přehánějí!“ řekl zvýšeným hlasem Tizian a poměrně poklidně zavřel dveře od laboratoře. „Ty útoky na cizáky nepopírám. Že to došlo až tak daleko, že jsou ztráty na civilistech, taková je válka, co na to říct víc.“

„Lidi na válku nejsou připraveni –“

„Lidi nejsou připraveni na *konec světa*,“ zdůraznil ostře Představený. „Války, ať už o ropu, vodu nebo třeba i náboženské, blednou ve světle toho, co se tu před několika dny rozjelo. Je to proces, jež nelze vrátit, a zastavit ho půjde jen velmi těžko, ale je to v našich silách. Alespoň jsem o tom přesvědčen. Ale Řád musí držet pospolu a zbytečně nepanikařit jako teď ty, jasný? Oběti na civilistech byly, jsou a budou. Přesto se snažíme ztráty minimalizovat, jak to jde. Ten incident v Palladiu nešel zvrátit. Vina byla na straně cizáků, prostě...“

Na okamžik se odmlčel a opřel se o židli. „To je jedno... Posadíš se? Potřebuji s tebou mluvit o důležitějších věcech, než je můj pocit viny.“

Jackson na chvíli zapomněl dýchat. Uvědomil si, že jeho nadřizený má vlastně pravdu, jakkoliv to bylo těžko pochopitelné. Polkl a odevzdaně se posadil naproti Tizianovi, který též usedl.

„Promiň, jsem pacifista, já...“

„Nech to být.“ Tizian křečovitě zamával rukou, aby Jackson podobné téma už nenačínal. „Nejdřív ze všeho máš tady nový telefon.“

Šéf Řádu poslal přístroj po kluzké ploše stolu. Jackson ho chytil jen taktak, než přepadl přes okraj. „Tvoje staré číslo bylo u iPodů ostatních řeholníků automaticky převedeno na tohle. Potřebujeme, abys byl mobilní...“

„Hele a... jak je to vlastně s tím pojmenováním? iPod je přece primárně... nebo vlastně *jen* na hudbu, ne? Tohle je spíš iPhone...“ Jacksonův pohled značil mírné rozčarování. Když Tizian pochybovačně mlčel, vědátor se rychle doplnil. „Přemýšlel jsem o tom celou cestu v autobuse...“

Představený mu odpověděl s povzdechem: „Ano, rozměrem i tvarem je to iPod, protože iPhone by v kapse zabíral víc místa, než je pro potřeby a pohodlí řeholníka nutné, a proto ho Hobit upravil tak, aby byl víceúčelový a, představ si, aby se z něj taky kromě hudby daly poslouchat rozkazy přes telefonní síť.“

Tak, a teď mi řekni, co se stalo tam na jihu. Koho jsi z cizáků viděl, kolik bys jich dokázal poznat a co víš o Rejnokovi?“

Stačilo říct, že jste ho prostě předělali na telefon... „No, já... vlastně viděl jen jednoho, a ten už byl mrtvý.“

„Pamatuješ si jeho tvář?“

„No, se štěstím bych ho na Hobitově seznamu snad našel.“

„Dobře, až tady skončíme, půjdeme za Hobitem. A teď, věděl jsi o tom, že tam Vincent byl celou dobu s vámi?“

„No... celou dobu?“

Jackson si nebyl jistý, jak to měl pochopit.

Tizian si povzdechl, vytáhl elektronickou cigaretu a začal bafat. „Mohl bys přestat říkat na začátku každé věty ‚no‘? Buď od té dobroty, zní to mamlasovsky.“

„No... tedy, jasně, jasně, není problém, já jen... Vincent tam byl celou dobu? A to jako jak? Schovaný za keřem? Až takhle zákeřný? Do auta se přece neměl jak vejít.“

„Podle Mariky byl celou dobu proměněný v Rejnoka, který ovšem –“

„Byl celou dobu v Praze, protože umřel během útoku v Palladiu...“

Tizian přešel Jacksonovo drzé skočení do řeči. „Přesně tak. Co všechno o tom víš?“

„Vlastně nic moc. Pravdu se dozvídám až teď, takže... moment, Marika je tady?“

„Později, později,“ uklidňoval ho Tizian. „Mluv dál.“

„Ehm, pokud jde o mě, nepoznal jsem to na něm. Měl jsem za to, že tam sledoval ty cizáky...“

Tizian zbystřil. „Takže jsi ho přece jen viděl?“

„Jo, ale to už byl *mrtvý*. Měl prostřelenou hlavu. Zabili ho ti cizáci.“

Představený mlčel. Jen bezděčně zíral. Po pár sekundách se dlouze nadechl, uhnul pohledem a těžce vstal. Projel si rukou vlasy na temeni a bezděky si promnul krk.

Jackson zaváhal, zda má mluvit dál. Nakonec přece jen prolomil hrobové ticho.

„Nevěděl jsi, že... je Vincent mrtvý?“

„Ne, to mi Marika neřekla. Asi to nevěděla,“ odpověděl skličene. „Něco takového by jí těžko ušlo. Jen zmínila, že Vyvyan měl za to, že je *asi* mrtvý, ale znáš Vyvyana. Často mu jisté věci... unikají.“

„A s Vyvyanem je co? A s Eliškou? Verdanou?“

„Poslyš, to je na dlouhé vypravování. Všichni doposud žijí, to ti musí stačit.“ *I když s Verdanou si teď vůbec nejsem jistý, ale s tím mu mozek zatěžovat nebude.* „Podej mi konečně tu Vokovu listinu, cos vyluštil, a všechno mi o ní vysvětli.“

Jackson rázem ožil a demonstrativně s ní i se štosem poznámek zamával. „Bezva. Už jsem myslel, že jsi na to zapomněl.“

Tizian povytáhl obočí a zvažněl. „Já nezapomínám.“

Ještě než Marika dorazila zpátky do suterénu s parkovištěm, vyfasovala povinně, stejně jako ostatní členové záchranného komanda, neprůstřelnou vestu. Tizian zřejmě nechtěl nic ponechat náhodě.

Rafael už na ni čekal za volantem modrého mercedesu třídy M. Opodál několik mužů za dohledu Ládi dávalo do pořádku pochroumanou Mařenu. Marice bylo trochu líto, že nepojedou s ní, ale musela se opravit pro pozdější užití. Nepochybovala o tom, že se s kousavou umělou inteligencí ještě svezou.

Pozdravila, nasedla do auta a připásala se. Rafael neodpověděl. Místo toho nastartoval a vymanévroval auto čumákem do tunelu. *Hm, stále stejný morous jako vždycky. Toho nic nezmění.*

„Jak to tu zvládáte?“ zeptala se. Ne snad proto, že s ním chtěla

konverzovat a vymanit jej ze sevření aury nerudnosti, ale spíš aby získala přehled o současném dění v Praze a řádových prioritách.

„Bud' konkrétnější,“ řekl se stále stejně kamenným výrazem, jaký na tváři míval vždycky. *Sakra, tohle by byl parádní hráč pokeru. Soupeři by nikdy nezjistili, co má v ruce za karty, dokud by na konci hry neshrábl všechny prachy.*

„Cizáci.“ Marika se rozhodla začít obecnou a zřejmě největší hrozbou, o níž věděla. „Hádám, že už jsou v Praze shluklí ze všech možných světových stran.“

„Tak jest,“ pravil souhlasně Rafael a zařadil trojku. „Prozatím jsou to většinou jen skupinky nebo jednotlivci, co se drží dál a čekají, než se vypořádáme s těmi trhlinami. Chtějí, abychom se oslabili likvidačními trhlinami a případných nestvůr, co z nich mohou vyskočit.“ Obezřetně se zadíval do zadního zrcátka. „Ta krívozářská grupa byla sice dobře zorganizovaná, ale rozprášili jsme je. Asi ti neuniklo, že zbytek téhle party jsme dostali v Palladiu a v Hiltonu. Někteří unikli, ale to je jen otázka času a kamerového systému, než je Hobit najde...“

Rafael chtěl evidentně pokračovat, ale upírka si nejdřív potřebovala ujasnit fakt, který ji zneklidňoval víc než vidina volně se pohybujících zabijáků s nadlidskými schopnostmi. „Počkej, moment. Jaké *trhliny*, o čem to mluvíš? Takhle brzy se snad neobjevily, ne? Na to je ještě čas...“

„Ne, Mantis i Jackson se mylili,“ oznámil stroze Rafael. Marika nabyla pocitu, že tohoto člověka nemůže z míry vyvést absolutně nic. „Přišlo to dřív. Zatím to nejsou úplně trhliny v pravém slova smyslu, spíš energetické výboje, ale je možné, že se na střetu některých siločar karmy trhlina na pár zlomků sekundy skutečně udělá. Zatím ovšem netřeba panikařit v tom smyslu, že by skrz ně začali proskakovat dávní netvoři a příšery z jiných dimenzí. To ještě chvíli potrvá. Vlastně k tomu ani nemusí dojít, pokud si poradíme s cizáky a budeme veškerou sílu koncentrovat na uzavření těch počínajících trhlin.“

„Jak na to reagují lidé?“

Rafael vykoukl z okna a nechal si udělat sken sítnice, aby mohl vyjet. „Samozřejmě se toho většina bojí. Vláda už na to poslala svoje odborníky a zažádala i o mezinárodní pomoc, ale ta jim bude k ničemu. Než jim dojde, co se skutečně děje, bude už pozdě. Beztak s tím nemůžou nic udělat. Na rozdíl od nás.“

Marika chvíli mlčela. Vstřebávala informace. „Dobře... rozumím...“ Přemýšlela nahlas, přičemž vypadala nepřítomně. „Ehm, co mi ještě uniklo, kdo z nás to nepřežil na Krivoklátě a v Palladiu?“

„Tomš, Bernau, Krkavec, pan Jedlička, to je ten s termovizí, pak ta žena s bleskovým čtením, Beyul, Makropulos, ten mladej pyroman Lojza z Dubiny...“

„Počkej, i *Makropulos*?“ zarazila se upírka.

„Nikdo nežije věčně,“ komentoval to odměřeně Rafael. „Dohromady necelá dvacítká řeholníků.“

Auto vyjelo z garáže a zamířilo ke Kulaťáku. Marika si uvědomila, že několik mrtvých dobře znala. Na Tomše, majordoma Řádu, nešlo zapomenout. Vídal ho snad každý, kdo kdy přišel do Skryše jižní stranou od Stromovky. Bernau byl výtečný technik a vynálezce. S jeho odchodem to bude mít Hobit těžší. Krkavec byl hračička. Takový řádový MacGyver. Dokázal z mála sestrotit *hodně*. A pak Makropulos. Tu znala velmi dobře. Setkala se s ní jen několikrát, ale velmi si rozuměly, ačkoliv byla Marika starší a vzhledově vypadala mnohem mladší. Už nikdy spolu nebudou pít kávu a probírat, které století bylo na hezké muže nejbohatší, ani se nebudou spontánně chichotat nad módou sedmnáctého století, natož aby sdílely zážitky, jimiž je počtily uplynulé roky.

Marika se vytrhla ze zasnění. Netušila, kolik času uběhlo od poslední chvíle, kdy dokázala plně vnímat okolí, ale vzhledem k odbočce na karlovarskou dálnici to muselo být přinejmenším pět minut. „Kam... kam vlastně jedeme?“

Rafael zařadil čtyřku. „Do Jinonic.“

Tizian napsal posledních pár slov, položil propisku, krátce si poslední zápis prohlédl a zaklapl knihu. Vzal ji a uložil do spodního šuplíku svého pracovního stolu. Spojil prsty, podepřel si jimi bradu a zamyslel se. *Vyvyan neztratil paměť. Znamená to tedy, že nebyl úplně mrtvý. Anebo byl a něco zapříčinilo, že nic nezapomněl. Jeho andělství. To by ale neztratil paměť ani napoprve...*

Vytáhl z jiného šuplíku obálku a čistý list a znovu začal psát.

Nic člověka nevzpruží tak, jako vidina sexu nebo dvě stě miligramů adrenalinu. I když nesnáším injekce ještě víc než podomní obchod-

níky nebo jehovisty, občas je třeba překročit obvyklou čaru snášenlivosti. Už to tak nebolí. Tak, pofoukat bebíčko a hurá pryč.

Něco divného se tady děje a týká se to *mojí krve*. Ať jde o cokoliv, budu se držet životního kréda Foxe Muldera – nikomu nevěř. Tohle nebyl Tizian, kterého znám. Ať už se v Praze v době mé nepřítomnosti stalo cokoliv, něco je *hodně* špatně. Byli jsme snad infiltrováni? Vzpomínám si na jeden díl Hvězdné brány, kde na sebe mimozemšťani vzali podobu lidí a díky tomu skoro ovládli celý svět. Tohle sice jako žádný Mart'an neznělo, ale mimozemský přístup to tedy byl. Jestli jsem tomu rozuměl správně, Tizian bažil po mé krvi víc než po tom, abych přežil proces jejího odebírání, což znamená, že mi ji chtěl vzít víc, než je běžné množství. Ale, ksakru, proč? Na to se raději zeptám později a z pěkně bezpečné vzdálenosti.

Anebo že by šlo o invazi lupičů těl? Asi ne, tímhle hollywoodským béčkem by se inspiroval jen blázen. Možná za to můžou cizáci. Našli Skryš a něco nám dali do klimatizace. A lidi z toho šilej. Ale... to by asi zasáhlo i mě. Ledaže bych měl imunitu, o které nevím.

Posuvné dveře se otevřely. S výrazem lovce v akci jsem opatrně vykoul zpoza rohu na chodbu. Tu snímaly, stejně jako ošetřovnu, přinejmenším dvě kamery. Bylo mi divný, že ještě nebyl vyhlášen poplach. To znamenalo jediné – Hobit není ve svém doupěti, nebo neseď u počítače, nebo si ho ještě nevšiml. Anebo je *mrtvý*.

Hehe, blbost. Toho by neskolil ani buvol, kdyby do něj narazil v plný rychlosti.

Celou dobu jsem byl svlečený do půl těla. To zřejmě pro lepší operativnost Konrádovy takřka mateřské péče. Zranění se mi hojila, ale stále jsem ještě nebyl úplně při síle. Uvědomoval jsem si to, ale intuice a pud sebezáchovy mi jasně velely, abych se ze Skryše pro tuto chvíli vytratil, než zjistím, co za tím vším je.

Rychle jsem se dooblékl a zamířil k výtahu. Zmáčkl jsem čudl na přivolání a přemýšlel, kudy se dostanu ven. Existovalo několik možností. Ani jedna lehká.

„Ahoj, Vyvyane.“

Známy hlas za zády mě přikoval k podlaze.

„A-ahoj, Kláro,“ oznámil jsem s předstíraným klidem.

Jedna z nejlepších dealerek pokeru a black jacku se klidně postavila vedle mě, věnovala mi milý úsměv jako by nic a krátce si mě prohlédla. Ne jako někoho, s kým by uvažovala o případném koitálním spojení, ale spíš jako hastroše, co ho právě vytáhli z amerického předměstí osmdesátých let.

„Takže už jste se vrátili, jo? Teď někdy?“

Sakra, ta holka vůbec nic netuší! Anebo... ji poslali schválně? Kuš, paranoio! „Jo, je to pár...“ Sakra, jak dlouho jsem byl mimo? „...hodin. Jak se vede?“

Výtah nám cinknutím oznámil svou přítomnost a my vstoupili dovnitř.

„Dá se. Byla jsem si pro svou dávku vitamínů.“ Sice vůbec nevím, o čem to mluví, ale to by vysvětlovalo, proč byla v ošetřovatelské sekci. Sklad lékárnických zásob je za rohem. Že by měla na mysli elixír? „Do kolikátky jedeš?“

Sakra, holka, to chceš po mně moc. Ani jsem si ještě v hlavě nerozebral, kudy bych měl svůj velký únik vést nejideálněji. „Do mínus jedničky.“

„To jedeme stejně,“ pravila k mému velkému veselí Klára. Bezva, takže se jí hned tak nezbavím. „Jdu za Mantisem. Musíme probrat pár věcí, znáš to.“

„No jasný, hehm, rutina.“

U všech rohatejch s upilovanými rohamy, co to pindá? Vůbec jsem netušil, že si chodí pro nějaké rady k řádovému astrologovi, který podával Rudolfovi II. hašíš.

„Kam jdeš ty?“ zeptala se všímavým tónem, z něhož šel vycítit opravdový zájem.

Kam jdu, kam jdu?! „Na obchůzku.“ Nastala trapná chvilka ticha, do něhož tiše zvučil jen jedoucí výtah. „Chtějí sledovat nějakého cizáka.“

„A co Eliška a Marika? Kdes je nechal?“ pokračovala stejně pozorně Klára.

Jéžiši, holka, ty jsi typickou ukázkou toho, že kdo je moc zvědavej, bude brzo mrtvej. „Ani nevím, mám se s nimi sejít až večer tady. Nejspíš budou s Tizianem.“

Výtah zastavil a dveře se otevřely. Mně to ovšem připadalo jako věčnost. Tak trochu jsem se potil. A jelikož moje oblečení

taky dlouho nevidělo pračku, přidal se k tomu i docela nepříjemný smrádek. Klárka byla ráda, když už se mnou nemusela sdílet prostor dvakrát dva metry.

„Měj se a pozdravuj holky,“ vzkázala mi kvapně, než hbitě zamířila na opačnou stranu chodby směrem k ubikacím těch řeholníků, kteří zde měli i svůj domov. Já zamířil na druhou stranu.

Vtom naproti mně vyšel nějaký chlápek. Rázoval si to po chodbě, jako by mu patřila celá Skryš. Bylo mu zhruba pětaticet, klasický vohoz, nic výjimečného. Určitě už jsem ho někde zahlédl, nejspíš na Křivoklátu. Jo, to bude ono. K mému překvapení se na mě jen podíval, blbě se usmál, lehce pokynul hlavou a jednoduše mě minul. Že by taky o ničem nevěděl? Možná o tom, co se mnou zamýšlí, Tizian ještě nikomu neřekl. Nebo nestihl říct.

Prošel jsem chodbou, bohatě zdobeným předsálím, vychutnal si iluzi českého venkova v oknech a nastoupil do dalšího výtahu určeného čistě jen pro východ do Stromovky. Nikdo tu už nebyl, všichni zřejmě plnili úkoly v terénu nebo kempili na jiných patrech. Vyjet do posledního, nebo lépe řečeno prvního podzemního patra tak proběhlo v klidu a bez jakýchkoliv komplikací.

„Ahoj Vyvyane, tak zpátky z výletu?“ pozdravil mě Lád'a sedící na židli na svém obvyklém místě. Skoro mě vyděsil k smrti. Úplně jsem na toho bastarda zapomněl! Pročítal noviny jako obvykle, na očích brýle na čtení. Uvědomil jsem si, že byl u toho, když jsme s Mařenou ve velké parádě parkovali po příjezdu z Novohradek. Viděl, jak mě Konrádovi pochopové odvázejí na nosítkách do útroh Skryše. Ví, kam mě vezli.

„Myslíš z toho takřka čtrnáctidenního turné po lesích jižních Čech, anebo z výletu na ošetřovně?“

Šel jsem na to fikaně. Na tohle nemohl říct ani popel. Ledaže...

„A to ti nedali čisté oblečení?“ pronesl s ledovým klidem Lád'a a obrátil list novin. „V tomhle bys mohl lidi venku kapku děsit.“

„Všechno čisté oblečení mám doma, kam... právě mířím.“

„Já mám na mysli spíš ty zakrvácené kalhoty a... košili...“ Na okamžik se na mě podíval přes horní hranu brýlí. Prohlédl si mě od paty až k hlavě a znovu se vrátil k novinovým titulcům. „...a otvory po kulkách.“

„Hele, domů to mám kousek, lidi v tramvajích překousnou i větší houmlesárny. Národní gardu na mě nezavolají.“

Hnul jsem se z místa a zamířil k dřevěným schodům. Klidně, neupjatě, zvolna, bez špetky nervozity.

„Víš, jak jsem se dostal do Řádu, Vyvyane?“ promluvil najednou Lád'a, když má pravá bota napůl došlápla na první schod z dubového dřeva.

„Předpokládám, že mi to beztak řekneš, ať odpovím jakkoliv. Tak ven s tím.“

Na nějaké zbytečné zdržování a vážné rozhovory opravdu nebyl čas!

„Měl jsem dceru, bylo jí osmnáct let, takže v rozpuku, krátce před maturitou. Měla přítele, co si ji ale vůbec nezasloužil. Byl jen o pár let starší, docela hromotluk. Nevzdělanec s učňovským titulem, co si léčil komplexy těmi nejprimitivnějšími způsoby. V ten osudný večer, co mi mojí malou Lindu zabil, měl v sobě alkoholu málo, takže musel vědět, co dělá. Jeho předstíranou lítost mu soudce přičítel k dobru a v rozsudku srazil pět let vězení. Určitě v tom hrál jistou roli i fakt, že měl fotra na ministerstvu. Jistě si dovedeš představit, jak moc se mě to dotklo. Propašoval jsem do soudní místnosti nůžky a po vynesení rozsudku jsem jednomu policistovi v nestřeženou chvíli přestříhl poutko, vytáhl zbraň a nahustil do toho zmrda celej zásobník. A víš proč? Proč to bylo třeba udělat?“

Mluvil zcela poklidně a smířlivě. Snad proto to možná vyznělo trochu komicky, když do toho zamíchal ty vulgarity. Čekal bych, že to bude prožívat mnohem víc. Mé povzdechnutí nad vývojem událostí ovšem nebylo znakem toho, že mě jeho příběh nezajímal, ale že mi utíkaly cenné minuty. Už dávno jsem mohl být minimálně v parku. „Nechám se podat.“

„Protože jsem věřil, že je to správné,“ odpověděl Lád'a se stařečkou moudrostí v hlase. V tu chvíli mi připomínal otce Fouras z pevnosti Boyard. Jen neměl hlas, jako když startuje Trabant.

„Je mi to líto, že se to tvé dceři stalo, ale... ještě se nenarodil nikdo, kdo by dokázal měnit minulost.“

Co na to šlo říct víc?

„O tom má pointa není,“ pousmál se Lád'a. „Vím, že bys teď měl být někde jinde.“ Jakmile tohle dořekl, bylo mi jasné, že v tuhle

chvíli by mému krátkému výletu měl být konec. Jenže moje intuice mě už od začátku zalávala hřejivým teplem a neuchopitelným pocitem ochrany. „Ale nechám tě jít, protože si myslím, že to je správné. Snad to pochopíš ty i Tizian, až mu to půjdu za patnáct minut *oznámit*. Pokud to sám nezjistí dřív,“ dodal a předstíraje zájem, mhouřil oči na jakýsi novinový sloupek.

Vážně to řekl? Co se to tu děje? Láďa ví něco, co já ne. „Poslyš, co je s mou krví? Víš, že to víš, tak mi to řekni.“

Starý vrátný dlouze nasál vzduch do nosních dírek, sáhl do kapsy a vytáhl z ní banán klasické velikosti, tedy asi pět palců, zahnutý. „Ty nevíš? *Tvoje krev je zbývající ingrediencí pro Rudolfův elixír mládeži.*“

Pak vzal banán, rozhoupal ruku a hodil mi jej. Nevím, co mě šokovalo víc. Jestli zjištění, že je teď moje krev asi nejcennější tekutinou pod sluncem, anebo že to exotické ovoce má skoro kilo, když obvykle mívá sotva pár deka.

„Tak už běž. Nebo mi selže tlačítko alarmu.“

„A co... co ten banán?“

Vlivem šoku ze zjištění kruté pravdy o mé krvi mi nějak nedošlo, jak by mi s tím mohl pomoci nějaký banán.

„Ale no tak, Vyvyane,“ pronesl poněkud zklamaným tónem Láďa. A pak mi to došlo. Vynález technika Bernaua, našeho ekvivalentu Bondova Q. Pistole ukrytá v banánu.

„Už chápu,“ pronesl jsem osvěceně. „Bez banánu ani ránu.“

Tizian procítěně přešel palcem po dvouvrstvém papíru, na němž byla švabachem vepsána šifra. Užival si to. Z listiny čpěl pach historie, a to měl Představený rád. Zdědil tento zájem po otci. Ten rovněž miloval vše, co mělo nějakou hodnotu, cenu, co zavánělo uměním a co v lidech vyvolávalo kromě otazníků i úžas a obavy.

V jeden okamžik se od listiny i štosu poznámek odvrátil a ohlédl se na dešifrátoru textu. „Vsadiš na vyznění těch slov svůj život?“

„Pokud řeknu, že ne, zabiješ mě?“ ušklíbl se vmlouvavě Jackson.

Tizian se jemně kousl do rtu. „Ne.“

„Ano,“ reagoval ihned Jackson a podbízivě se usmál.

„Dobře, to mi stačí. Teď pro tebe mám jinou práci. Pojď, půjdeš se vysprechovat. Smrdíš jako olomoucké syrečky po záruční lhůtě.“

Po Jacksonově bleskové pachové rehabilitaci zamířili od sprch rovnou k výtahu. Vědátor na sobě měl cizí oblečení, ale bylo slušivé a padlo mu jak ulité, a tak si nestěžoval. Netušil, co dalšího by po něm Tizian mohl chtít. Vše potřebné už rozluštil, dešifroval, přeložil, přepsal i náležitě opoznámkoval a okomentoval. Vojničův rukopis byl zčásti pořád oříšek, ale to hlavní z něj už vytáhl. Prioritou pro Představeného bylo nalezení poslední ingredience do elixíru mládí, a to se už stalo. O ničem jiném s ním nikdy nemluvil. Jackson začínal mít pocit, že se mu další úkol nebude líbit. Silně tušil, že pro něj určitě nebude dostatečně kvalifikovaný. Vzhledem k situaci, která panovala v Praze, to mohlo být prakticky cokoliv, co nevyžaduje jen sezení nad starými dokumenty a jejich detailní průzkum.

Výtahem dojeli do patra, kde se nacházela kromě Tizianovy pracovny i ta Hobitova. Na konci chodby. A právě tam zamířili. Hlavní řádový ajťák jako obvykle seděl za klávesnicí, na zbývajícím volném kousku stolu měl v papírové krabici nakrájené kousky okoralé pizzy a sledoval dění na desítce obrazovek s téměř metrovou úhlopříčkou, namontovaných nad sebou na stěně před ním i vedle něj. Opět šlo o kamerové záběry z Prahy, které zarostlý hromotluk nastavil tak, aby každých deset vteřin ukazovaly záběr z jiné kamery.

„Hobite, přivedl jsem Jacksona,“ oznámil Tizian a přerušil tak Hobitovo soustředění. „Potřebuji, abys ho zasvětil do projektu Oko orla a poslal ho pak... konat.“

„É... to jakože půjdu *ven*?“ zeptal se opatrně Jackson.

„Tak nějak. To zvládneš. Neboj, o svou chytrou hlavu nepřijdeš,“ zakončil to Tizian a zavřel za sebou dveře. Vědátor a ajťák osaměli.

„Fajn, nemám na tebe moc času, takže ti to vysvětlím vukuletu. Nic osobního,“ řekl svým charakteristickým hagridovským barytonem Hobit, sáhl do skříňky po své pravici a vytáhl odtud malou krabičku. „Tady jsou tvoje kontaktní čočky. Abys pochopil zbytek, budeš si je muset nasadit, což snad nebude problém, když nosíš brýle.“

„Ehm, proč?“

„No, nosíš občas čočky, ne?“

„To jo, ale —“

„Tak už si je, hernajs, nasad'. Za chvíli mi začíná ‚Amerika hledá topmodelku‘, šestá série, a nechci přijít o začátek.“

Jackson ajťákův vkus nekomentoval a učinil, co se po něm chtělo. Čočky byly poněkud zvláštní, krapet tlustší, než bývaly ty obyčejné, co sem tam nosil, a také zarudlejší. Jazykovědec si až při nasazení uvědomil, že čočky nemají žádné dioptrie, takže si na ně mohl zpátky nasadit brýle. Jakmile Hobit viděl, že jsou na svém místě, několikrát klikl prsty na klávesnici a obraz před Jacksonovýmá očima ožil doposud nepoznaným způsobem. Měl pocit, jako by se ocitl ve virtuální realitě. Namísto klasického vidění se mu v zorném poli rozprostřela hustá síť naoranžovělých pixelů. „Ty krávo járo, co to je za divočinu?“

„Výkřik moderní řádové technologie,“ usmál se pod vousy Hobit a na jedné z obrazovek rozklikl svůj slavný seznam cizáků, který byl na Křivoklátě všem nahrán do telefonů. „Jelikož jsme nemohli spoléhat na paměť všech řeholníků, museli jsme tenhle systém posunout o úroveň výš. Teď dobře poslouchej. Jak jsi jistě poznal, nejsou to klasické optické čočky. Jsou propojené se seznamem našich nepřátel, který jsem vám všem nahrával do telefonů. Ti, co už jsou po smrti, jsou zbarveni do černa, živí do bíla. Tohle byla pravá čočka. V levé jsou nahráni naši řeholníci, to abys je v terénu poznal a během nějakého střetu věděl, do koho nepálit. Jakmile někoho z obou seznamů potkáš, systém v čočce okamžitě rozpozná jeho nebo její obličejové rysy a pošle mi informaci sem do počítače. Dejme tomu, že bys někoho našel ty. Signál se pošle přes satelit sem ke mně, já si tě hned dám na obrazovku, zjistím, kde jsi, a kdyby se to pro tebe vyvíjelo nějak špatně, pošlu za tebou lidi, co ti budou nejbliž, nebo tě prostřednictvím mapy, co se ti na sítnici v ten okamžik zobrazí, odnaviguju do bezpečí.“

„Takže jestli to dobře chápu,“ začal opatrně Jackson, „půjdu ven do oblastí, kde očekáváte, že se budou zdržovat cizáci z našeho seznamu, budu dělat jako by nic, a kdyby náhodou čočka někoho našla, mám ho ihned zlikvidovat.“

„Chápeš rychle,“ zazubil se Hobit a otočil se. „Ukážu ti na Rafaelově příkladu ze včerejška, jak to funguje v praxi.“

Na dvanáct obrazovek najednou se rovnou přenesl záznam z ulice Na Příkopě, kterou Jackson bezpečně poznal. V pravém dolním

rohu běžel čas, zatímco oko kamery v podobě pohledu jdoucího člověka si měřilo v rastrovém čtverci linie tváře každého kolemjdoucího. Chvilí se nic nedělo, až se najednou okolí zalilo do ruda kromě tváře jakéhosi muže ve středních letech, který šel na druhé straně ulice. Pod obličejem zuřivě blikalo několik nápisů: *Vasilij Djurdjevič; Krycí jméno: Přemlouváč*. Vzezřením byl jasně slovanský typ, ale Jackson dobře věděl, že do spiknutí kolem pražské karmy může být zapleten úplně každý. Němec, Švéd, Rus, Arab nebo klidně i Američan nebo Brit.

„Zahybám,“ uslyšel Jackson Rafaelův tlumený hlas z reproduktoru.

„Potvrzují,“ odpověděl mu Hobit.

„Cíl zahrnul do Casina Kartáč, jdu za ním,“ informoval znovu Rafael.

„Kamery mám v pácu,“ opáčil automaticky ajťákův hlas.

Jakmile Rafael vešel do průchodu, vytáhl z kapsy pistoli s tlumičem a na nepřipraveného Rusa vypálil tři rány. První šla do hlavy, zbytek do těla. Klasický způsob popravky. Tizian měl za to, že na sobě mnozí cizáci budou mít neprůstřelné vesty, a tak trval na tom, aby i každé odpravení nepřítelů mělo svůj ustálený systém.

„Mažu důkazy,“ zazněl znovu ajťákův chraplák.

„Cíl mrtev. Odcházím.“

Hobit přerušil nahrávku a vložil Jacksonovi do ruky malý špiónský mikrofon a naslouchátko. „Tohle si dej do ucha a tohle za knoflajz. Bouchačku ti dá Selma ve skladu. Nějaké další otázky?“

„Jo, jedna by byla,“ odkýval vědátor. „Odkud máš tu pizzu? Dostal jsem z ní hlad.“

Tizian ve své pracovně pročítal Hobitova hlášení o výskytu cizáků v pražských ulicích. V minulém dni našli řeholníci přesně jedenáct hledaných, které ihned zlikvidovali. Jeden z řeholníků byl postřelen, další dva lehce zraněni při nastalé bitce. Ajťák zároveň prosil o posilu, sám už údajně tolik operací nezvládá stíhat. Tizian po Bernauově smrti vážně uvažoval, že by mu toto přání splnil. Jen musel vydumat, kdo je na jeden z nejzodpovědnějších postů v Řádu ten pravý.

Vtom se místností rozezněla vyzváněcí melodie v podobě začátku Vivaldiho Jara. Tizian s ustaraným výrazem sáhl po telefonu a podíval se na displej, kde bíle zářilo šest písmen. VYVYAN.

„Cože? Co je to za pitomost?“ Ihned přijal hovor. „Haló?“ začal opatrně.

Chvilí bylo ticho. Představený s pootevřenou pusou prázdně hleděl před sebe, zaměřen na jakýsi neurčitý bod na stěně. „To jsi... ty? Kde jsi vzal... aha. Neřekl jsem snad –“

Na dveře Tizianovy kanceláře někdo zprudka zaklepal. Skoro to znělo, jako by za dveřmi nacvičovali koncert Rolling Stones.

„Vyčkej na telefonu,“ řekl omluvně Tizian a položil telefon displejem ke stolní desce. „Dále!“

Dovnitř jak velká voda vpadl udýchaný Hobit doprovázený Lád'ou. „Šéfe, průser.“

Tizian se uštěpačně zašklebil. „Jakého typu?“

„Vyvyan utekl z ošetřovny, už není ani ve Skryši...“ vysoukal ze sebe ajťák, stěží popadal dech a potil se jak průměrný student na státnicích.

Představený ztěžka polkl, vzal do ruky telefon, na kterém se stále zobrazovalo Vyvyanovo jméno, a přiložil jej k uchu. „Zavolám později,“ řekl, zavěsil a kvapně vstal. „Hobite, potřebuju od tebe jednu věc. Abys monitoroval signál jednoho z našich zdánlivě mrtvých telefonů a smazal z něj všechny kontakty, zprávy, informace. Jasný?“

Zpocený ajťák se tvářil zmateně. „Jasný, ale právě jsem ti řekl –“
„Já to dobře slyšel. Pěkně jedno po druhém.“